

Yolunuz Düşerse İnsanlığa

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 10 Mart 2016

Aslını inkâr eden hangi mazeret olabilir ki beyan etmekten kaçındığımız?

Hangi sözcüğü yerleştirirsiniz yüreğin mabedine Tanrı'nın görmezden geleceği ve hangi isyanı bastırabilirsiniz şu bilinmezlik yüklü mizacını yok saydığınız beşerin?

“Dilim döndüğünce sevdim ve gözüne soka soka yansıttım.” Bir âşık iken yüreğin kelamını beyan eden, hangi tutanakta saklıdır kim bilir aşkı nefer bilmişlerin gözyaşı?

Densiz günlerin seyrindeyim ve kesilen ahkâmların da farkında.

Bir sureden ibaret aslında döktüğüm gözyaşı ve bilinmezi teğet geçen bir yalana sığınanlara selam olsun üstelik gözümün içine baka baka bir nefeste tükettikleri insanlığını sorgulamayan her kim ise.

Gözden ırak hem de nasıl ırak gönülden... Ne bir söylence ne de bir yalan bilakis gerçeğin ta kendisi. Bu yüzden belki de emanet bir canı taşımak ve korumakla yükümlüyüz. Üstelik birbirimize göstermemiz gereken saygının çok uzağında tüm sevgisizliğimizin rüştünü ispatlamış iken...

Şikâyetim ne yersiz ne de densiz ama maruzatım haddinden fazla. Kendimi geçtim hem de oldu bayağı görmezden geldiklerim iken ayyuka çıkan ama bu gün rast geldiğim bir haberle, kelimenin tam anlamıyla diken diken oldum.

Aslı astarı olmayan günler yaşıyoruz ve keder taşıyoruz yürekte de haddi hesabı yok.

Sorun addedilen ne ise sorumluyuz da yaşananlardan. Ne yaşadığımız mı ne yaşattığımız mı?

Neyin telaşdır da bunca ucube söylenceyi yükleniyoruz üstelik istikrarsız hayatları sığınak bilip de yargılıyoruz birbirimizi?

Hep nefret saklı söylencelerde ve tüm farkındalığımız iken kaybolan, fakında mıyız acaba kaybettiklerimizin ya da birbirimizden çaldıklarımız hiç mi sızlatmıyor vicdanlarımızı?

Soruların havada asıl kaldığı ve cevapların asla var olmadığı bir dünya: Burnumuzun dibinde yaşananlar yetmezmiş gibi birbirimize yaşattıklarımız ve yansıttıklarımız...

Girizgâhta asılı kalan bir beyanat aslında günümü zehir eden: Yine bana dair ve yine bizlerden bir parça

yansıtmakla kendimi zorunlu hissettiğim ve dilimden düşmeyen onca şarkı, içinde kaybolduğum ve asla geri gelmeyecek olan.

Israrcı söylemler, zedeleyici sorgular ve hayatımızı çalan o sivri dilli mizaçlar. Afakî alabildiğine ve gereğinden fazla sorgulayan yine de yenik düştüğüm ve düşeceğim...

Bir sancı, bir kıyım ve hayata yenik düşen gerçek dışı yaşamların özlemi ile dolup bir yandan içimizi boşalttığımız haddinden fazla kırıcı ve yıkıcı, esef yüklü kimlikler ile muhatap kılındığımız.

Göreceli ne çok beden dili oysaki göstermelik olmamalı yansıttığımız ve mutsuzluğumuzu parselleyen mutlu beyanları ile hayata tutunan ama bir diğerinin hayatına müdahil olan...

İsraf ettiğimiz sadece insanlığımız ve bir adım ötesi: Birbirimizden çaldıklarımız üstelik bile bile ve geri durmaktansa biteviye yargıladığımız ama burnumuzdan kıl aldırılmazken.

Resmigeçit yapan üzünçler iken mutluluk kaynağı bir diğerinin neyi ne derece doğru ifade ettiğinden ziyade duyduklarına inanıp inanmamak arasında gidip geldiğimi söylemek hiç de zor değil.

Bir nida belki bir serzeniş belki de hiçliğin tezahüründe varlık addedilen: Yine bizden ve yine çaldıklarımız ama çalarken hiç mi hiç gocunmadığımız.

Gündelik hayatların telaşı ile bir yakadan diğerine savruluyoruz ve yeri geldi mi ne güzel örseliyoruz. Kimi işiyle meşgul kimi ise bir diğeri ile sanırım fazlaca meraklı ve düşüncesiz üstelik yoldan çıkmışlığımızı asla görmeyip ama her nasılsa en ufak detayı görmezden gelemediğimiz kim ise ve bir o kadar zararsız.

Çalıntı değil hiç birimizin hayatı ve asla da paye vermek zorunda değiliz ama her nasılsa an geliyor, vazgeçmeyi seçiyoruz. Vazgeçmek... Tehlikeli bir sözcük hatta edim ve yine en büyük zararı kendimize verirken. Bir hayat belki de sürmekle sorumlu olsak da an gelip, vazgeçmekle kendimizi tehdit ettiğimiz. Tehdit kelimesi bir o kadar sakıncalı ve asla da durağan bir simge değil bilakis süregelen ve anbean zarar arz eden...

Bir habere denk düştüm sabahın geç bir saatinde. Önceleri sıradan bir haber gibi çalındı kulağıma: İntihar etmeye kalkışan bir vatandaş ve sonunda ikna edilmiş her nasılsa ve bir şekilde peyda olan iki kadın. İşte nirengi noktası da bu iki kadındı. Ve akılı başından gitmiş ve son anda intihar düşüncesinden vazgeçen kişiyi öylesine rencide etmişler ki: Dedikleri üç aşağı beş yukarı şu şekilde ifa edilmiş:

"Haydi, ne yapacaksan yap."

Açılımı ise:”Elini çabuk tut, atlasana, trafiği niye oyalıyorsun?”

Gerekçeleri ise; trafiğin tıkanması üstelik gereksiz bir intihar vakasından dolayı.

Öyle ya sonuçta bir yerlere yetişmeleri gerekiyor bir diğeri Azrail ile olan randevusuna sadık kalmadığı için ve ne yazık ki son anda hayatına son veren kader kurbanı.

Ve gereken yapılıyor olay sonrası. Olay mahkemeye intikal ediyor. Büyük ihtimalle kadınlar adalet önüne çıkacak ve verecekler hesabını. Belki iki yıl belki beş sene ceza alacaklar. O da büyük ihtimalle iyi halden para cezasına çevrilebilir.

Her şey muğlâk, demeyi çok isterdim ama net olan bir şey var ki: Biz çoktan yitirmişiz insanlığımızı. Kim bilir neyin derdi ağır gelmiş olacak ki olmaması gereken bir seçeneği tercih etmiş. İşlenecek en büyük günaha çarptırılmış kendisini ki bir kurtuluş olarak gördüğü. Öylesine hassas bir an’a denk geliyor ki bu iki kadının olaya müdahalesi ve pamuk ipliği ile bağlı olduğu hayattan son anda kayıp gidiyor.

Sorunlar ki çözümsüz aslında çözümü geciktiren ya da yok eden yine bizleriz. Müşfik bir dokunuş ya da bakış nelere kadirken sivri dilimiz ve haris egolarımızla birbirimize zarar vermenin haricinde hiçbir şey yapmıyoruz. Yeri geliyor dillendiriyoruz kötülüğümüzü ve nefsimizin zoruyla insanlığımızı ayaklar altına alıyoruz.

An geliyor, bir selamı esirgiyoruz.

An geliyor, gıybetle müdahil olup, acımasızca yargılıyoruz üstelik tanıdığımız tanımadığımız kim varsa.

Kimliğimizi sorgulamadan ahkâm kesiyoruz birbirimizin hakkında.

Ansız rüzgârlarla anlık hükümlerle ve şeytanın indinde köreliyoruz yetmedi köreltiyoruz.

Hesap vermeden hesap soruyoruz üstelik hakkımız olmadan ama her nasılsa hesap gününün asla gelmeyeceğini umup son sürat devam ediyoruz insanlık dışı hangi kimlik ise büründüğümüz ve bir o kadar gurur duyduğumuz.

Anlamak çok zor ve de anlatamadığımız ne çok anlamsızlık.

Ahkâm kesmek ne kolay ya veremediğimiz hesapların bedelini kim ödeyecek?

Vebali çok ağır hele ki insanlık dışı bir zaruret iken sahiplenip bir o kadar paye verdiğimiziz.

Yolunuz düşerse insanlığa, sorun bakalım; kaç kişi nasiplenmiş?

Zor olmasa gerek ama her nasılsa zorluğundan ziyade mesuliyetini taşımak mı ağır geliyor sorguladıklarımızdan ziyade sorgulamadığımız ne ise yine bize dair...